

พระธรรมดาเนียล - หนึ่งร้อยยี่สิบสาม

การเปิดเผยนัยสำคัญเชิงพยากรณ์ของดาเนียล 11:40

Jeff Pippenger

2024-03-08

ข้อที่สิบของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็นข้อหนึ่งที่ลุ่มลึกที่สุดข้อหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้า เช่นเดียวกับดาเนียลบทที่แปด ข้อที่สิบสี่ ข้อที่สิบนั้นไม่มีแม่น้ำฮิดเดเคลเป็นสัญลักษณ์ และแม่น้ำอูไลเป็นสัญลักษณ์แทนดาเนียลบทที่แปด ข้อที่สิบสี่

ข้อที่สิบเริ่มต้นด้วยถ้อยคำว่า “และในวาระสุดท้าย” ดังนั้นจึงชี้ระบุอย่างเฉพาะเจาะจงว่า จุดเริ่มต้นของข้อนี้คือปี 1798 ถ้อยคำทั้งห้าสิบเอ็ดคำของข้อนี้ถูกเปิดเผยในปี 1989 เมื่อมีการตระหนักว่าถ้อยคำเหล่านั้นกำลังชี้ถึงการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในเวลานั้น ถ้อยคำทั้งห้าสิบเอ็ดคำในข้อนี้เป็นตัวแทนทั้งวาระสุดท้ายในปี 1798 และจากนั้นก็อีกวาระสุดท้ายในปี 1989 อัลฟาและโอเมกาทรงประทับลายพระหัตถ์ของพระองค์ไว้บนข้อนี้สำหรับทุกคนที่เต็มใจจะเห็นและได้ยิน วาระสุดท้ายสำหรับขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สามทั้งสองประการนั้น ถูกเป็นตัวแทนอยู่ในข้อเดียวนี้

ข้อพระคัมภีร์ถัดไปนี้ระบุว่า เมื่อได้อ่านาจอพระสันตะปาปา ซึ่งเป็นตัวแทนของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ จะพิชิตสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตัวแทนของแผ่นดินอันรุ่งโรจน์

ในกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้าในสหรัฐอเมริกา ฉะนั้น

แม้ว่าถ้อยคำของข้อที่สิบจะระบุเวลาสิ้นสุดในปี 1798 ว่าเป็นจุดเริ่มต้น และเวลาสิ้นสุดในปี 1989 ว่าเป็นจุดสิ้นสุด ความเป็นจริงก็คือ

ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ที่เป็นภาพแทนอยู่ในข้อที่สิบนั้นยังไม่สิ้นสุดจนกว่าจะถึงข้อที่สิบเอ็ด

เมื่อกษัตริย์ฝ่ายเหนือพิชิตแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ นี่หมายความว่า

ประวัติศาสตร์ตั้งแต่การล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 1989

จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้าในข้อที่สิบเอ็ด

เป็นภาพแทนประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน

จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้านี้ ประวัติศาสตร์นั้นรวมถึงวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

และต่อเนื่องไปจนถึงโมงยามแห่งแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในวอร์เรน บทที่สิบเอ็ด

เมื่อข้อพระคัมภีร์นั้นถูกเปิดเผยในระยะแรก ได้มีการยกข้อโต้แย้งขึ้นคัดค้านความจริงที่ว่า “คำกล่าวอ้างของ Pippenger ที่ว่าข้อพระคัมภีร์นั้นเป็นตัวแทนประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1798 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เป็นคำกล่าวอ้างที่เหลวไหล

เพราะข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์ไม่เคยเป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์ที่ยาวนานเช่นนั้น”

เราได้เคยพิจารณาแนวคิดเรื่องการมีขีดจำกัดของช่วงเวลาที่สามารถบรรจุอยู่ในข้อพระคัมภีร์ข้อเดียว

แต่ในทันทีเราก็นึกขึ้นได้ว่า วอร์เรน บทที่สิบสาม ข้อสิบเอ็ด ระบุถึงประวัติศาสตร์เดียวกันนั่นเอง

และกระทำเช่นนั้นภายในข้อเดียว ประวัติศาสตร์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินเริ่มขึ้นในปี 1798

และการที่สัตว์ร้ายจากแผ่นดินพุดอย่างพญานาคนั้น จะสำเร็จครบถ้วนในกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง.

“และเมื่อสันตะปาปา ซึ่งถูกปลิดอำนาจของตนไป ถูกบังคับให้ยุติการข่มเหง

ยอห์นก็มองเห็นอำนาจใหม่หนึ่งกำลังผงาดขึ้นมา เพื่อสะท้อนเสียงของพญามังกร

และดำเนินงานอันโหดร้ายและหมิ่นประมาทพระเจ้าเช่นเดียวกันต่อไป อำนาจนี้

ซึ่งเป็นอำนาจสุดท้ายที่จะทำสงครามต่อสู้กับคริสตจักรและพระบัญญัติของพระเจ้า

ได้รับการเป็นสัญลักษณ์โดยสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่มีเขาเหมือนลูกแกะ” Signs of the Times, November 1, 1899.

หากบุคคลหนึ่งต้องการจะกล่าวอย่างเคร่งครัดในเชิงเทคนิค ข้อที่สี่สิบครอบคลุมประวัติศาสตร์ของปี 1798 ไปจนถึงข้อที่สี่สิบเอ็ด และในข้อที่สี่สิบเอ็ดนั้นมีการระบุถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ดังนั้น จึงต่างจากข้อเดียวในวิวรณ์บทที่สิบสาม กล่าวคือ ข้อที่สี่สิบแท้จริงแล้วสั้นกว่าเล็กน้อย เพราะกฎหมายวันอาทิตย์อยู่ในข้อถัดไป ขณะที่ในวิวรณ์บทที่สิบสาม ช่วงตั้งแต่ปี 1798 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์อยู่ภายในข้อเดียว ซิสเตอร์ไวท์บอกให้เราทราบว่า “แนวคำพยากรณ์เดียวกัน” ที่อยู่ในพระธรรมดาเนียลนั้น ถูกยกขึ้นมาอีกในพระธรรมวิวรณ์ และวิวรณ์บทที่สิบสาม ข้อสิบเอ็ด ก็ครอบคลุมข้ามไปเหนือข้อที่สี่สิบ ได้อย่างชัดเจน หากท่านเลือกที่จะประยุกต์ใช้หลักการเรื่องบรรทัดต่อบรรทัด

เมื่อท่านใช้หลักการ “บรรทัดซ้อนบรรทัด” อย่างแท้จริง ท่านจะพบว่าภาพแทนของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในวิวรณ์บทที่ 13 (สหรัฐอเมริกา) ในข้อ 40 ซึ่งถูกแทนด้วย “รถรบ เรือ และพลม้า” นั้น เปลี่ยนจากสัตว์ร้ายคล้ายลูกแกะที่มีเขาสองเขาในปี 1798 ไปเป็นสัตว์ร้ายที่พูดอย่างพยานาถเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านั้นมาถึง และอีกทั้งสัตว์ร้ายคล้ายลูกแกะนั้นมีเขาสองเขาด้วย

ข้อที่สี่สิบ ยังเป็นภาพแทนของช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์เจ็ดสิบปี เมื่อหญิงแพศยาแห่งไทรเอกลีมเลื่อน เพราะเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้นเป็นตั้งวันเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง และกษัตริย์ก็คืออาณาจักรหนึ่ง จากข้อที่สี่สิบ และจากแนวคำพยากรณ์ในวิวรณ์บทที่สิบสาม อาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่ปกครองอยู่ตลอดเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ของอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม คือสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน ซึ่งมีเขาแห่งกำลังสองเขา สัตว์ร้ายจากแผ่นดินเริ่มต้นด้วยเขาแห่งกำลังสองเขา อันเป็นภาพแทนของลัทธิสาธารณรัฐและลัทธิโปรเตสแตนต์ แต่เมื่อประวัติศาสตร์ของข้อที่สี่สิบ ไกล่เข้าสู่ความสำเร็จสมบูรณ์ในข้อที่สี่สิบเอ็ด กำลังเชิงพยากรณ์ทั้งสองประการของมันจึงถูกระบุว่าเป็น “เรือ” (อำนาจทางเศรษฐกิจ) และ “รถรบกับพลม้า” (แสนยานุภาพทางทหาร)

ในช่วงเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์แห่งอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม โสเภณีแห่งเมืองไทรเอ ซึ่งในข้อที่สี่สิบนั้นคือกษัตริย์ฝ่ายเหนือ ถูกลีมเลื่อนไป แต่แล้วเมื่อถึงปลายเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้น นางจะกลับมากระทำการล่วงประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกอีกครั้ง ดังที่ได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ซึ่งนำไปสู่การล่มสลายของสหภาพโซเวียต เมื่อบรรดานักประวัติศาสตร์ทั้งปวงยืนยันว่าประธานาธิบดีเรแกนได้จัดทำพันธมิตรลับกับปฏิบัติพระคริสต์แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เพื่อจุดประสงค์ในการโค่นสหภาพโซเวียตลง ในเวลาที่น่าไปสู่ปี 1989 เรแกนได้เริ่มต้นความสัมพันธ์ลับอันผิดศีลธรรมกับมนุษย์แห่งบาบแล้ว ดังนั้น บรรดานักดนตรีของเนบูคัดเนสซาร์จึงเริ่มซ้อมทำนองเพลงที่โสเภณีผู้ถูกลีมเลื่อนกำลังเริ่มขับร้อง ในประวัติศาสตร์เดียวกันนั้น พันธกิจทั่วโลกอย่างไม่เคยมีมาก่อนของยอห์น ปอลล์ที่ 2 คือจุดเริ่มต้นของ “บทเพลงและการเต้นรำ” ที่ทำให้ “ชาวโลกทั้งสิ้น” “อัศจรรย์ใจติดตามสัตว์ร้าย”

ข้อที่สี่ยังเป็นภาพแทนประวัติศาสตร์ของแอดเวนติสม์ฝ่ายเลาติเซีย ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 1798 ในฐานะชาร์ดิส จากนั้นบรรดาผู้ที่อยู่ในชาร์ดิสก็รับเอาแสงสว่างที่ถูกแกะผนึกออก และแล้วขบวนการฟีลาเดลเฟียก็ได้ออกมาจากชาร์ดิส เมื่อขบวนการฟีลาเดลเฟียปฏิเสธแสงสว่างแห่งปี ค.ศ. 1856 พวกเขาจึงเปลี่ยนผ่านจากการเป็นขบวนการไปสู่การเป็นคริสตจักรเลาติเซียในปี ค.ศ. 1863 เพราะฉะนั้น

คริสตจักรนั้นจึงถูกกำหนดไว้ให้ถูกทรงคายออกจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในข้อที่สี่สิบเอ็ด ซึ่งก็คือกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า ข้อที่สี่สิบมิได้เป็นเพียงภาพแทนประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาเท่านั้น แต่ยังเป็นภาพแทนประวัติศาสตร์ของแอ็ดเวนติสมีฝ่ายเลาตีเซียด้วย

แอ็ดเวนติสมีแห่งเลาตีเซียได้รับความสว่างอันศักดิ์สิทธิ์จากพระวาระของพระเจ้าเป็นหลักยึดและกำลังของตน และรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาได้รับความสว่างอันศักดิ์สิทธิ์จากรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาเป็นหลักยึดและกำลังของตน ทั้งสองได้เริ่มต้นขึ้นเชิงพยากรณ์ในฐานะเขาทั้งหลายในปี 1798 และเมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้น เขาริพับลิกันผู้ละทิ้งความเชื่อและเขาโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อจะรวมเข้าด้วยกันเป็นเขาเดียว และจะพุดเหมือนพญานาค

เขาทั้งสองในข้อที่สี่สิบคือรัฐบาล และคริสตจักรที่ทรงเลือกไว้ ซึ่งเป็นภาพแทนของแนวคำพยากรณ์สองสายที่ดำเนินควบคู่กันไป เพราะทั้งสองถูกแสดงให้เห็นเป็นเขาสองเขabanสัตว์ตัวเดียว ไม่ว่าสัตว์นั้นจะไปทีใด เขาทั้งสองก็ไปด้วย และเป็นเช่นนั้นภายในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์เดียวกัน เขาแห่งโปรเตสแตนต์มีลักษณะเชิงพยากรณ์สองชั้น ซึ่งแสดงโดยเลาตีเซียและฟีลาเดลเฟีย เขาแห่งลัทธิสาธารณรัฐก็มีลักษณะเชิงพยากรณ์สองชั้นเช่นกัน ซึ่งแสดงโดยพรรคการเมืองริพับลิกันและเดโมแครต ส่วนที่สองของลักษณะสองชั้นของเขาแต่ละเขานั้น ปรากฏขึ้นภายหลังและสูงขึ้นกว่าเดิม ตามที่กล่าวไว้ในดาเนียลบทที่แปด

แล้วข้าพเจ้าเฝ้ามองดู และดูเถิด ที่เบื้องหน้าแม่น้ำนั้นมิแคะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ ซึ่งมีเขาสองเขา และเขาทั้งสองนั้นสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงกว่านั้นงอกขึ้นมาจากหลัง ดาเนียล 8:3

ลักษณะอันเป็นสองประการของเขาแต่ละเขาได้ถูกแสดงให้เห็นเป็นภาพประกายในเชื้อสายของพระคริสต์โดยพวกสะดูสีและพวกฟาริสี ซึ่งในเขาแบบริพับลิกันนั้นเทียบได้กับลัทธิเสรีนิยม (สนับสนุนระบบทาส ประชาธิปไตย วัฒนธรรมตื่นรู้ และโลกาภิวัตน์) และลัทธิอนุรักษนิยม (ต่อต้านระบบทาส สาธารณรัฐตามรัฐธรรมนูญ พวกยึดถือขนบธรรมเนียม และ MAGA)

ลักษณะอันเป็นสองประการของเขาโปรเตสแตนต์นั้นเทียบได้กับฟีลาเดลเฟียและเลาตีเซีย ไม่มีความขานกันอย่างสมบูรณ์ระหว่างการแบ่งของเขาทั้งสองออกเป็นสัญลักษณ์สองประการนี้ เพราะทั้งลัทธิเสรีนิยมแบบก้าวหน้าและลัทธิ MAGA

แบบอนุรักษนิยมต่างก็ไม่ได้ออกมาอยู่ฝ่ายที่ถูกต้องในประเด็นกฎหมายวันอาทิตย์ ด้วยว่าพวกฟาริสีและพวกสะดูสีได้มารวมกันที่กางเขน แต่เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง อันเป็นสิ่งที่กางเขนเป็นแบบเล็งถึงนั้นมาถึง เลาตีเซียจะถูกคายออกจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาแห่งฟีลาเดลเฟียจะถูกยกขึ้นเป็นธงสำคัญ เมื่อนั้น ถึงกระนั้น ลักษณะอันเป็นสองประการของเขาทั้งสอง ก็ยังถูกเป็นตัวแทนโดยข้อขัดแย้งทางเทววิทยาระหว่างพวกฟาริสีและพวกสะดูสี และผู้สื่อสารไปยังคนต่างชาติ (เปาโล) ในประวัติศาสตร์ของพระคริสต์นั้น แต่เดิมเคยเป็นฟาริสีในหมู่ฟาริสีทั้งหลาย.

ระเบียบวิธีของฝนชุกปลายฤดู ซึ่งเป็นบรรทัดซ้อนบรรทัด เมื่อนำมาประยุกต์ใช้แล้ว ย่อมก่อให้เกิดความสว่างอันยิ่งใหญ่ในข้อสี่สิบ

พระธรรมวิวรณ์บทที่สองถึงบทที่สิบแปดล้วนสอดคล้องกับข้อสี่สิบ

คำพยานของหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรโระในอิสยาห์บทที่สี่สิบสามก็สอดคล้องกับข้อนี้ด้วย แน่แน่นอนว่า

ยังมีพระธรรมตอนอื่น ๆ อีกหลายตอนที่ต้องนำมาวางซ้อนทับลงบนข้อสี่สิบ

แต่บางทีการประยุกต์ใช้แบบบรรทัดซ้อนบรรทัดของข้อสี่สิบที่สำคัญที่สุด ก็คือข้อสี่สิบนั่นเอง

ในข้อสี่สิบ ได้มีการกล่าวถึงหังวาระแห่งที่สุดปลายในปี 1798 และวาระแห่งที่สุดปลายในปี 1989 สิ่งนี้ชี้ให้เห็นนักศึกษาคำพยากรณ์นำวาระแห่งที่สุดปลายในปี 1798 มาวางทับลงบนวาระแห่งที่สุดปลายในปี 1989 เมื่อทำเช่นนั้นแล้ว ประวัติศาสตร์ของข้อสี่สิบจะก่อให้เกิดเส้นสองเส้น ซึ่งแต่ละเส้นเริ่มต้นในปี 1798 และดำเนินต่อไปจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในข้อสี่สิบเอ็ด เส้นที่เริ่มต้นในปี 1798 ระบุข่าวสารภายในของชนชาติของพระเจ้าในยุคสุดท้าย และเส้นที่เริ่มต้นในปี 1989 ระบุข่าวสารภายนอกของชนชาติของพระเจ้าในยุคสุดท้ายภายในประวัติศาสตร์เดียวกันนั่นเอง ฉะนั้น ข้อสี่สิบ จึงมีอยู่ภายในตัวเองซึ่งสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทนของความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์แบบภายในและภายนอกเดียวกันกับคริสตจักรทั้งเจ็ดและตราทั้งเจ็ดในพระธรรมวิวรณ์ และปรากฏการณ์เชิงพยากรณ์นี้ถูกแสดงไว้ในข้อเดียว ซึ่งประกอบด้วยคำเพียงห้าสิบเอ็ดคำ!

ชาวมิลเลอไรต์ได้ตระหนักถึงสารภายใน-ภายนอกของคริสตจักรทั้งเจ็ดและตราทั้งเจ็ด แต่พวกเขาก็ตระหนักด้วยว่า แตรทั้งเจ็ดยังเป็นตัวแทนของแนวความจริงประการที่สาม ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของประวัติศาสตร์ที่คริสตจักรทั้งเจ็ดและตราทั้งเจ็ดเป็นตัวแทนอยู่ แตรทั้งหลายเป็นดังที่มิลเลอร์กล่าวไว้ว่า “การพิพากษาอันเฉพาะเจาะจง” ที่ถูกนำมาลงเหนือกรุงโรม ชาวมิลเลอไรต์เข้าใจว่าการพิพากษาของพระเจ้าซึ่งเป็นตัวแทนโดยแตรทั้งเจ็ดนั้น เชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และกับประวัติศาสตร์คู่ขนานของตราทั้งเจ็ด.

ข้อสี่สิบครอบคลุมประวัติศาสตร์ของวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 และฉะนั้น ในข้อสี่สิบ เส้นคำพยากรณ์ของแตรทั้งเจ็ดจึงสอดคล้องกันด้วย ทูตสวรรค์องค์แรกมาถึงในปี ค.ศ. 1798 เพื่อประกาศการเปิดของการพิพากษาในปี ค.ศ. 1844 การพิพากษานั้นแบ่งออกเป็นสองส่วนคือการพิพากษาเพื่อไต่สวนและการพิพากษาเพื่อดำเนินการ ประวัติศาสตร์ของข้อสี่สิบคือประวัติศาสตร์ของการพิพากษาเพื่อไต่สวน และประวัติศาสตร์ของข้อสี่สิบเอ็ดเป็นต้นไปจนกระทั่งมีคาเอลทรงลุกขึ้น และภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายถูกเปล่งมา คือประวัติศาสตร์ของการพิพากษาเพื่อดำเนินการ การพิพากษาเชิงปฏิบัติเริ่มต้นขึ้นเมื่อสหรัฐอเมริกาพุดอย่างพญานาค

“เขาที่เหมือนลูกแกะและเสียงของมังกรในสัญลักษณ์นั้นชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งอันเด่นชัดระหว่างคำประกาศกับการปฏิบัติของชนชาติซึ่งถูกแทนไว้เช่นนี้ การ ‘พุด’ ของชนชาตินั้นคือการกระทำของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายตุลาการของตน โดยการกระทำเช่นนั้น มันจะหักล้างหลักการเสรีและสันติซึ่งมันได้ประกาศออกมาเป็นรากฐานแห่งนโยบายของตน คำพยากรณ์ที่ว่ามันจะพุด ‘เหมือนมังกร’ และใช้อำนาจ ‘ทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรก’ นั้น พยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนถึงการพัฒนาของจิตวิญญาณแห่งความไม่อดกลั้นและการข่มเหง ซึ่งเคยปรากฏในชนชาติต่าง ๆ ที่ถูกแทนโดยมังกรและสัตว์ร้ายที่เหมือนเสือดาว และถ้อยคำที่ว่าสัตว์ร้ายที่มีสองเขา ‘กระทำให้แผ่นดินโลกและคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในนั้นนมัสการสัตว์ร้ายตัวแรก’ บ่งชี้ว่าอำนาจของชนชาตินี้จะถูกใช้เพื่อบังคับให้มีการถือปฏิบัติบางประการ ซึ่งจะเป็นการแสดงความเคารพยกย่องต่อสันตะปาปา” The Great Controversy, 443.

เมื่อสหรัฐอเมริกา “พุด” และบังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้า “เสียงที่สอง” แห่งวิวรณ์ บทที่สิบแปด ก็ “พุด” ด้วยการเรียกขานและหญิงให้ออกมาจากบาบิโลน

และข้าพเจ้าได้ยินอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า “ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนางเสีย เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปของนาง และเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่รับภัยพิบัติของนางด้วย เพราะบาปของนางกองสูงขึ้นไปสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความชั่วช้าของนาง

จงตอบแทนนางอย่างทีนางได้ตอบแทนท่านทั้งหลาย
และจงทริคุณแก่นางเป็นสองเท่าตามการกระทำของนาง ในถ้วยซึ่งนางได้ผสมไว้นั้น
จงผสมให้นางเป็นสองเท่า” วิวรณ์ 18:4-6

ในข้อที่สี่สิบเอ็ด เมื่อสหรัฐอเมริกากล่าวออกมา
ผู้ที่ยังคงอยู่ในสภาพแวดล้อมสามประการของบาบิโลนสมัยใหม่จะถูกเรียกให้ออกมาเมื่อ “เสียงที่สอง”
แห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบแปด กล่าวขึ้น ผู้ที่ถูกเรียกให้ออกมาในเวลานั้น ถูกแทนไว้ในข้อที่สี่สิบเอ็ดว่าเป็น
“เอโดม โมอับ และหัวหน้าบรรดาบุตรแห่งอัมโมน” ในข้อนี้
ผู้ที่ถูกแทนไว้ด้วยสัญลักษณ์สามประการของบาบิโลนสมัยใหม่ ย่อมรอดพ้นจากมือของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ
(พระสันตะปาปา) คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “รอดพ้น” หมายถึงการหลุดพ้นโดยความสิ้นใจ
และความหมายโดยนัยของคำนั้นคือ
การรอดพ้นนั้นสำเร็จขึ้นจากบางสิ่งที่ก่อนหน้าการรอดพ้นได้ยึดผู้ที่รอดพ้นนั้นไว้ในสภาพแห่งการเป็นเชลย.

เขาจะยกทัพเข้าไปในแผ่นดินอันรุ่งเรืองนั้นด้วย และหลายประเทศจะถูกโค่นล้ม;
แต่บรรดาเหล่านี้จะพ้นจากมือของเขา คือ เอโดม และ โมอับ และบรรดาหัวหน้าของชนอัมโมน
เขาจะเหยียดมือของเขาออกเหนือบรรดาประเทศทั้งหลายด้วย และแผ่นดินอียิปต์จะไม่พ้นไปได้ ดาเนียล
11:41, 42

ในข้อที่สี่สิบสอง อำนาจพระสันตะปาปา (กษัตริย์ฝ่ายเหนือ)
พิชิตอุปสรรคทางภูมิศาสตร์ประการที่สามของตนเมื่อเข้ายึดอียิปต์
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ขององค์การสหประชาชาติ ดังที่มีแบบฉายไว้โดยวันประสูติของเฮโรด
เมื่อเขายอมจำนนต่อการร้ายรำอันหลอกลวงของซาโลเม (สหรัฐอเมริกา) ธิดาของเฮโรเดียม
(อำนาจพระสันตะปาปา) สิ่งนี้ชี้ให้เห็นถึงช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ของสหประชาชาติ (“กษัตริย์ทั้งสิบ” แห่งวิวรณ์
บทที่สิบเจ็ด) ตกลงยกอาณาจักรของตนให้แก่สัตว์ร้ายชั่วโม่งเดียว ชั่วโม่งเดียวนั้นคือชั่วโม่งแห่ง
“แผ่นดินไหวใหญ่” ในวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด และเป็น “ชั่วโม่ง” ที่หญิงแพศยาแห่งบาบิโลนถูกพิพากษา
ในข้อที่สี่สิบสอง อียิปต์ (องค์การสหประชาชาติ) “จะไม่รอดพ้น”

คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “escape” ในข้อสี่สิบสองนั้นแตกต่างจากคำภาษาฮีบรูในข้อสี่สิบเอ็ด ในข้อสี่สิบสอง
คำว่า “escape” มีความหมายว่า “ไม่พบการช่วยให้พ้น” แต่ข้อสี่สิบเอ็ดกำลังชี้ให้เห็นว่า
เมื่อผู้ที่มาก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึงได้จับมือกับสันตะสำนักอยู่แล้ว
ก็จะหลบหนีไปราวกับอาศัยความสิ้นใจ ก่อนถึงโมงยามแห่งวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ ผู้ที่อยู่ในสามัคคีธรรม
ของบาบิโลนสมัยใหม่ได้ยอมรับแนวคิดของชาตานที่ว่าวันอาทิตย์เป็นวันแห่งการนมัสการของพระเจ้า
เมื่อเครื่องหมายของสัตว์ร้ายถูกบังคับใช้ บุคคลหนึ่งอาจยอมรับมันไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม หรือเชื่อจริง ๆ
ว่าเป็นเช่นนั้น การเชื่อเช่นนั้นคือการรับเครื่องหมายไว้ที่หน้าผาก
และการเพียงยอมรับมันก็คือการรับเครื่องหมายนั้นไว้ที่มือของท่าน

บรรดาผู้ที่รอดพ้นจากเงื้อมมือของสันตะปาปาในคราวกฎหมายวันอาทิตย์นั้น
ปฏิเสธแนวคิดของชาตานที่ว่าวันแห่งการนมัสการของพระเจ้าคือวันแห่งดวงอาทิตย์
ในห้วงเวลาเดียวกันกับที่สหรัฐอเมริกาและสหประชาชาติกำลังจับมือกับหญิงแพศยาแห่งโรม
อำนาจแห่งสันตะปาปา กษัตริย์แห่งทิศเหนือ.

“ชาวโปรเตสแตนต์แห่งสหรัฐอเมริกาจะเป็นกลุ่มแรกที่ยื่นมือข้ามหavelik ไปจับมือกับลัทธิทรูทิวญาน;
พวกเขาจะเื่อมข้ามหavelik ไปประสานมือกับอำนาจโรมัน; และภายใต้อิทธิพลของสหภาพสามประการนี้
ประเทศนี้จะดำเนินตามรอยของกรุงโรมในการเหยียบย่ำสิทธิแห่งมโนธรรม” The Great Controversy,
588.

เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องใช้เวลาเพื่อจัดวางโครงสร้างของหกข้อสุดท้ายแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ขณะที่เราดำเนินไปในการพิจารณาข้อที่สิบ ษัตรีย์ฝ่ายเหนือ ซึ่งคือโรมสมัยใหม่ เาชนะอุปสรรคทางภูมิศาสตร์สามประการเพื่อจะได้รับการสถาปนาบนบัลลังก์แห่งพิภพ โรมนอกศาสนาได้พิชิตอุปสรรคทางภูมิศาสตร์สามประการ เช่นเดียวกับที่โรมของสันตะปาปาได้กระทำ ดังนั้น โรมสมัยใหม่จึงพิชิตษัตรีย์ฝ่ายใต้ (อดีตสหภาพโซเวียต) ในข้อที่สิบ แล้วพิชิตแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ (สหรัฐอเมริกา) ในข้อที่สิบเอ็ด และจากนั้นพิชิตอียิปต์ (สหประชาชาติ) ในข้อที่สิบสองและสิบสาม

แต่ตั้งที่ถ้อยคำอ้างอิงก่อนหน้านี้จากซิสเตอร์ไวท์ระบุไว้ สหรัฐอเมริกาจับมือกับสันตะปาปาและสหประชาชาติในเวลาเดียวกัน การรวมตัวเป็นสามประการของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ สำเร็จลงเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึงนั้นมาถึง แม้ว่าดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสิบเอ็ดถึงสิบสาม จะระบุถึงการพิชิตพร้อมกันนั้น ในลักษณะเป็นลำดับต่อเนื่องกันก็ตาม ลำดับที่ถูกแสดงไว้ นั้นเป็นตัวแทนของกระแสแห่งเหตุการณ์ แต่ทั้งหมดสำเร็จลง ณ กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึงนั้น!

ณ จุดนั้น “เสียงที่สอง” แห่งวิวรณ์บทที่สิบแปด “กล่าว” ตรง ณ ที่ซึ่งสหรัฐอเมริกา “กล่าว” พระเจ้าตรีศ ณ ที่และเวลาเดียวกับที่ซาตานกล่าว ในข้อสิบสี่

ข่าวสารจากทิศตะวันออกและทิศเหนือทำให้ษัตรีย์แห่งทิศเหนือตกใจ และการนองเลือดครั้งสุดท้ายของสันตะปาปาก็เริ่มต้นขึ้น ข้อสิบสี่ เช่นเดียวกับข้อสิบสองและข้อสิบสาม เริ่มต้นในข้อสิบเอ็ด เมื่อทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์แห่งวิวรณ์บทที่สิบแปด เริ่มต้นการทรงเรียกฝูงแกะอีกพวกหนึ่งของพระองค์ให้ออกมาจากบาบิโลน

ข่าวสารที่พระองค์ทรงเสนอคือข่าวสารซึ่งระบุว่าอิสลามแห่งวิบัติประการที่สามเป็นเครื่องมือแห่งการพิพากษาของพระองค์ และเป็นการลงโทษหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน อิสลามถูกนำเสนอเป็น “ข่าวสารจากทิศตะวันออก” และสันตะปาปา (ษัตรีย์ฝ่ายเหนือจอมปลอม) คือ “ข่าวสารจากทิศเหนือ” ดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสิบ ระบุถึงการพิพากษาใต้สวน และข้อสิบเอ็ดถึงข้อสิบห้า ระบุถึงการพิพากษาบังคับโทษ

เราจะพิจารณาข้อที่สิบของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดต่อไปในบทความถัดไป

“ในคราวหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในนครนิวยอร์ก ในยามกลางคืนข้าพเจ้าได้รับการทรงเรียกให้เห็นอาคารทั้งหลายผุดสูงขึ้นเป็นชั้นแล้วชั้นเล่าไปสู่ฟ้าสวรรค์ อาคารเหล่านี้ได้รับการรับรองว่าทนไฟ และถูกก่อสร้างขึ้นเพื่อเชิดชูเจ้าของและผู้สร้างของตน อาคารเหล่านี้สูงขึ้นไปอีก และสูงขึ้นไปอีก และในอาคารเหล่านี้ได้ใช้วัสดุที่มีราคาแพงที่สุด บรรดาผู้ที่เป็นเจ้าของอาคารเหล่านี้มิได้ถามตนเองว่า ‘เราจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าอย่างดีที่สุดได้อย่างไร?’ องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้อยู่ในความคิดของเขาทั้งหลาย”

“ข้าพเจ้าคิดว่า ‘โอ้ หากบรรดาผู้ที่กำลังใช้ทรัพย์สินของตนเช่นนี้จะมองเห็นวิถีทางของตนอย่างที่เราเห็น! พวกเขากำลังก่อสร้างอาคารอันโอ้อวดตระการตา แต่การวางแผนและการคิดอ่านของพวกเขาในช่างโง่เขลาเพียงใดในสายพระเนตรขององค์ผู้ทรงครอบครองจักรวาล พวกเขา มิได้ศึกษาแสวงหาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งจิตใจและสติปัญญาว่าจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าได้อย่างไร พวกเขาได้ละสายตาไปจากสิ่งนี้ ซึ่งเป็นหน้าที่ประการแรกของมนุษย์”

“เมื่ออาคารสูงตระหง่านเหล่านี้ถูกก่อสร้างขึ้น เจ้าของทั้งหลายก็ชื่นชมยินดีด้วยความหยิ่งทะนงอันทะเยอทะยานว่า ตนมีเงินทองไว้ใช้เพื่อปรนเปรอตนเองและกระตุ้นความอิจฉาของเพื่อนบ้าน เงินจำนวนมากที่พวกเขาลงทุนไปเช่นนั้น ได้มาโดยการบีบบังคับ โดยการกดขี่ขูดรีดคนยากจน

พวกเขาล้มไปว่า ในสวรรค์มีการบันทึกบัญชีของธุรกรรมทางธุรกิจทุกประการไว้ การตกลงอันยุติธรรมทุกครั้ง การกระทำอันฉลุลอกอย่าง ล้วนถูกจดบันทึกไว้ที่นั่น เวลากำลังจะมาถึง เมื่อในการฉ้อฉลและความโอหังของตน

มนุษย์จะไปถึงจุดหนึ่งซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมให้พวกเขาล่วงเลยผ่านไป และพวกเขาจะได้เรียนรู้ว่า ความอดกลั้นของพระยาห์เวห์นั้นมีขอบเขต”

“ภาพเหตุการณ์ต่อไปที่ผ่านมาสู่สายตาของข้าพเจ้าคือสัญญาณเตือนไฟไหม้ ผู้คนมองดูอาคารสูงตระหง่านซึ่งเข้าใจกันว่าเป็นอาคารกันไฟ และกล่าวว่า: ‘อาคารเหล่านี้ปลอดภัยอย่างสิ้นเชิง’ แต่อาคารเหล่านี้กลับถูกไฟเผาผลาญประหนึ่งสร้างขึ้นด้วยยางสน รดดับเพลิง ไม่อาจทำอะไรเพื่อยับยั้งการทำลายล้างนั้นได้ เจ้าหน้าทีดับเพลิงไม่สามารถเดินเครื่องสูบน้ำได้”

“ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งสอนว่า เมื่อถึงเวลาขององค์พระผู้เป็นเจ้า หากยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในจิตใจของมนุษย์ผู้เยอหยิ่งและทะเยอทะยานแล้ว มนุษย์จะพบว่าพระหัตถ์ซึ่งเคยทรงฤทธิ์ในการช่วยให้รอดนั้น ก็ทรงฤทธิ์ในการทำลายด้วยเช่นกัน ไม่มีอำนาจใดในแผ่นดินโลกจะยับยั้งพระหัตถ์ของพระเจ้าได้ และจะไม่มีวัสดุใดที่นำมาใช้ในการก่อสร้างอาคารซึ่งจะสามารถรักษาอาคารเหล่านั้นไว้จากการถูกทำลายได้ เมื่อถึงเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในการส่งการตอบแทนแก่มนุษย์ เพราะการที่เขาทั้งหลายเพิกเฉยต่อพระบัญญัติของพระองค์และเพราะความทะเยอทะยานเห็นแก่ตัวของตน”

“มีไม่มากนัก แม้แต่ในหมู่นักการศึกษาและรัฐบุรุษ ที่เข้าใจถึงเหตุแห่งปัจจัยซึ่งเป็นรากฐานของสภาพสังคมในปัจจุบัน ผู้ที่กุมบังเหียนแห่งการปกครองไม่สามารถแก้ไขปัญหาความเสื่อมทรามทางศีลธรรม ความยากจน ความอนาถา และอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นได้ พวกเขากำลังดิ้นรนอย่างไรผลจะทำให้การดำเนินธุรกิจตั้งอยู่บนรากฐานที่มั่นคงยิ่งขึ้น หากมนุษย์จะเอาใจใส่ต่อคำสอนแห่งพระวจนะของพระเจ้าให้มากขึ้น พวกเขาก็จะพบคำตอบสำหรับปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้ตนฉงนสนเท่ห์”

“พระคัมภีร์พรรณนาถึงสภาพของโลกในช่วงเวลาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ไม่นาน เกี่ยวกับคนทั้งหลายผู้สะสมความมั่งคั่งมหาศาลไว้ด้วยการปล้นชิงและการบีบบังคับเอาไรต์เอาเปรียบ มีเขียนไว้ว่า ‘ท่านทั้งหลายได้สาสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับวันสุดท้ายแล้ว ดูเกิด คำจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวผลในไร่นาของท่าน ซึ่งท่านได้น้อยโง่ไว้ไม่จ่ายนั้น กำลังร้องออกมา และเสียงร้องของบรรดาผู้เกี่ยวก็ได้เข้าสู่พระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาแล้ว ท่านทั้งหลายได้ดำเนินชีวิตอย่างพุ่มเพื่อยบนแผ่นดินโลก และปล่อยตัวตามใจชอบ ท่านทั้งหลายได้เสียใจของตนไว้ประหนึ่งในวันแห่งการฆ่าสัตว์ ท่านทั้งหลายได้กล่าวโทษและฆ่าผู้ชอบธรรม และเขาก็มิได้ขัดขืนท่าน’ ยากอบ 5:3-6.”

“แต่ผู้ใดเล่าอ่านคำเตือนซึ่งประทานไว้โดยหมายสำคัญแห่งยุคสมัยที่กำลังสำเร็จอย่างรวดเร็ว? สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความประทับใจอะไรแก่ชาวโลก?”

มีความเปลี่ยนแปลงอันใดปรากฏให้เห็นในท่าทีของพวกเขา?

ก็ไม่มีมากไปกว่าที่เห็นในท่าทีของบรรดาชาวโลกในสมัยโนอาห์

ชาวโลกก่อนน้ำท่วมหมกมุ่นอยู่กับกิจธุระฝ่ายโลกและความเพลิดเพลิน ‘และเรามีได้รู้จนกระทั่งน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น’ มัทธิว 24:39 พวกเขาได้รับคำเตือนจากสวรรค์ แต่ปฏิเสธที่จะฟัง และในทุกวันนี้ โลกซึ่งเพิกเฉยอย่างสิ้นเชิงต่อสุรเสียงแห่งคำเตือนของพระเจ้า ก็กำลังเร่งรีบมุ่งหน้าไปสู่ความพินาศนินรันดร์”

“โลกกำลังกระเพื่อมด้วยจิตวิญญาณแห่งสงคราม
คำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเกือบจะถึงความสำเร็จครบถ้วนแล้ว
ในไม่ช้าเหตุการณ์แห่งความทุกข์ยากที่กล่าวไว้ในคำพยากรณ์ทั้งหลายจะบังเกิดขึ้น”

คำพยานถึงคริสตจักร, เล่มเก้า, หน้า 11.